

РЕШЕНИЕ

№ 6789

гр. София, 08.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 12.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7637** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 26, ал. 6 от Закона за гарантиране на вземанията на работниците и служителите при несъстоятелност на работодателя (ЗГВРСНР).

Образувано е по жалба на П. П. Д., [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.7, ап.7 срещу Разпореждане № 4505- 40-181/13.07.2023 г. на директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите“ /ГВРС/ към Националния осигурителен институт, с което на основание чл. 26, ал.1, във връзка с чл. 4 ЗГВРСНР му е отпуснато гарантирано вземане по подадено заявление - декларация в размер на 4887,94 лв., като е определена сума за изплащане - 3 792.95 лв.

Жалбоподателя изразява несъгласие с определения с разпореждането размер на гарантираното вземане. Не оспорва установените като начислени, но неизплатени от работодателя трудови възнаграждения и обезщетения по чл. 224 и чл. 220, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ). Обосновава незаконосъобразност на приложения от органа подход за изчисляване на гарантираното вземане при прилагане на максималния размер по чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР. Допълнителни доводи излага в писмени бележки, които са идентични с тези, релевирани в жалбата.

Ответникът - директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работници и служители" при Националния осигурителен институт, чрез юрк. О., оспорва жалбата.

Допълнителни аргументи излага в писмени бележки. Твърди, че обжалваният административен акт е издаден при спазване на относимите правни норми и в съответствие с установената фактическа обстановка.

Административен съд – София-град, III отделение, 60 състав, след като прецени събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че до 31.01.2023 г. жалбоподателя е бил в трудово правоотношение с "Бранд Куодърджи България" ЕООД, прекратено със Заповед № 244/31.01.2023 г. (л. 17) на основание чл. 328, ал. 1, т. 1 КТ.

С Решение № 544 от 24.04.2023 г. на Софийски градски съд по т.д. № 238/2023 г., публично достъпно в Търговския регистър към Агенцията по вписвания, е обявена неплатежоспособността на "Бранд Куодърджи България" ЕАД с начална дата на неплатежоспособността – 31.12.2019 г., открито е производство по несъстоятелност, обявена е несъстоятелността и е прекратена дейността на „Бранд Куодърджи България" ЕАД. (л.63-65)

Със Заявление-декларация № 4502-21-118/01.06.2023 г. (л. 15-16) жалбоподателя е поискал от директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт - С. отпускане на гарантирано вземане по реда на ЗГВРСНР.

Към заявлението-декларация са приложени Предизвестие № 4-19/31.01.2023 г. от „Бранд Куодърджи България“ ЕАД за прекратяване на трудовия договор. Заповед № 244/31.01.2023 г. за прекратяване на трудовия договор, фишове за ноември и декември 2022 г. и за януари 2023 г., извлечение от банкова сметка на заявителя. Към преписката е приложена работна справка за определяне размера на ГВ по чл. 22, ал. 1 от ЗГВРСНР.

По образуваната преписка са извършени съответните процесуални действия за определяне на претендираното вземане, описани в Констативен протокол № KB-5-21-01384741/27.06.2023 г. (л.37-38)

Изготвена е работна справка за определяне на размера на гарантираното вземане по чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР и дължимите осигурителни вноски, съдържаща размера на начислените, но неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, дължими по КТ и други нормативни актове (л. 14). От справката е видно, че начисленото на П. Д. за м. ноември 2022 година брутно трудово възнаграждение е в размер на 987,94 лв., което не е изплатено. За м. декември 2022 година и м. януари 2023 г. лицето има брутно трудово възнаграждение от 2512,94 лв., което също не е изплатено на служителя. Отразени са начислени за м. януари 2023 година, но неизплатени парични обезщетенията по КТ - по чл. 220, ал. 1 КТ в размер на 5025,88 лв. и по чл. 224 КТ в размер на 598,32 лв. Общо констатираните начислени, но неизплатени за периода трудови възнаграждения, са в размер на 6013,82 лева. Начислени но неизплатени за м.януари 2023г. общо 5624,20 лв.

По тези суми не е налице спор между страните.

С обжалваното Разпореждане № 4505-40-181/13.07.2023 г. на директора на фонд ГВРС на П. П. Д. е отпуснато гарантирано вземане, в размер на 4887,94 лв., като е определена сума за изплащане 3792,95 лв., формирана след удържане на дължимите осигурителни вноски за сметка на лицето и данъка върху дохода. Насрещните тези и възражения касаят нейното числово изражение в контекста на приложимите материалноправни разпоредби.

При така установеното настоящият съдебен състав на Административен съд - София-град прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща право и интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 26, ал. 1, вр. ал. 4 ЗГВРСНР. Същата е депозирана в законоустановения срок, предвид което се явява процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Оспореното разпореждане е издадено от компетентен орган – директорът на Фонд "Гарантирани вземания на работниците и служителите" (А. чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР), в изискуемата писмена форма и съдържание съгласно чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 10, ал. 3 от Наредбата за реда и начина за информирание на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя (Наредбата).

Не се констатира съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са от такова естество и интензитет, че да рефлектират върху валидността и обосноваването на упражнената компетентност. В съответствие с чл. 35 АПК административният орган е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за размера на следващото се на служителя гарантирано вземане. При издаване на разпореждането за неговото отпускане са положени необходимите усилия и процесуална активност от страна на длъжностните лица за установяване на размерите на начислените и неизплатени трудови възнаграждения и парични обезщетения, послужили при определяне на вземането по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР.

Неоснователни са възраженията за нарушение на правилата във връзка с изискването за изготвяне на справка по чл. 4 от Наредбата за реда и начина за информирание на работниците и служителите и за отпускане и изплащане на гарантираните вземания при несъстоятелност на работодателя. По делото е приложен Констативен протокол № КВ-5-21-01384741/27.06.2023 г. за резултатите от извършена проверка на работодателя по разходите на ДОО. В него са описани предприетите действия за осъществяване на контакт с представител на обявеното в несъстоятелност дружество и с оглед обезпечаване правата на лицата с право на изплащане на гарантирано вземане, са изготвени работни справки по образец за всички лица. Справките са изготвени по данни от предадените в НОИ ведомости за заплати и трудови досиета. Вече се отбеляза, че жалбоподателя не оспорва сумите на начислените му от работодателя, но неизплатени от него трудови възнаграждения и парични обезщетения, вярно отразени в работната справка. Възраженията касаят размера на

определеното гарантирано вземане, което е въпрос на материална законосъобразност на акта.

Правото на гарантирани вземания е субективно материално право, което възниква при осъществяването на следните юридически факти: а) начислени и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, и/или парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт (чл. 3 ЗГВРСНР); б) влязло в сила и вписано в търговския регистър съдебно решение, с което е открито производство по несъстоятелност на работодателя (чл. 6 ЗГВРСНР). Субекти на това право са работниците и служителите, които са или са били в трудово правоотношение с работодателя по чл. 2, независимо от срока му и от продължителността на работното време (чл. 4 ЗГВРСНР). Срокът за подаване на заявление е тримесечен от датата на вписване на решението по чл. 6 или от датата на информиране на работниците и служителите от българския работодател за обстоятелството, че е открито производство по несъстоятелност по реда на законодателството на другата държава (А...: чл. 25, ал. 1 ЗГВРСНР).

Безспорно П. П. Д. отговаря на материалноправните условия за изплащане на претендираното вземане по ЗГВРСНР, тъй като е бил работник по трудово правоотношение с работодател по чл. 2 ЗГВРСНР. На жалбоподателя не са изплатени дължимите му трудови възнаграждения за м. ноември 2022 г., м. декември 2022 г. и м. януари 2023 г., възлизащи общо на сумата от 6013,82 лв., както и парични обезщетения по чл. 220, ал. 1 КТ и чл. 224 КТ, начислени за м. януари 2023 г. в общ размер на 5624,20 лв. Тези стойности съответстват на посочените в приложените по делото фишове за заплати и са идентични с отразените в изготвената от ответника работна справка, послужила при издаване на оспореното разпореждане.

Спорът между страните касае размера на следващото се на П. П. Д. гарантирано вземане по чл. 26, ал. 1 ЗГВРСНР и в съответствие с това несъгласие има по отношение на подлежащата на изплащане сума след приспадане на дължимите осигурителни вноски и данък по чл. 42 ЗДДФЛ.

Съгласно чл. 22, ал. 1 ЗГВРСНР гарантираните вземания на работниците и служителите по чл. 4, ал. 1 са в размер на последните 6 начислени, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения през последните 36 календарни месеца, предхождащи месеца, в който е вписано решението по чл. 6. Текстът на разпоредбата е ясен. Касае се за математически сбор от начислените, но неизплатени месечни трудови възнаграждения и парични обезщетения, доколкото паричните обезщетения заместват работната заплата и не са допълнително трудово възнаграждение или елемент от него, още повече, че на основание чл. 30 ЗГВРСНР частта от начисленото, но неизплатено трудово възнаграждение, която не е гарантирана от фонда, остава дължима на работника или служителя и може да се предяви в производството по несъстоятелност. Следователно законосъобразно административният орган е приложил цитираното правило, определяйки максималният размер на гарантираното месечно вземане като сбор от трудови възнаграждения и парични обезщетения по КТ. Целта на законодателя не е да предвиди възможност съответното гарантирано вземане да покрие изцяло и в пълен

размер всички начислени и неизплатени трудови възнаграждения и/или парични обезщетения на работника или служителя.

Съгласно чл.22, ал.2 от ЗГВРСНР, максималният месечен размер на гарантираните вземания по ал. 1 се определя ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване /ЗБДОО/ и не може да бъде по-малък от две и половина минимални работни заплати, установени за страната към датата на вписване на решението в търговския регистър.

В тази насока основателно ответникът намира аргументи в мотивите към Решение № 9578/14.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 2702/2020 г., където е възприето становище, че нормата на чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНТ определя максимален месечен размер на гарантираните вземания по ал. 1, т.е. общо за парични обезщетения и трудови възнаграждения. Същият извод е последователно изведен и в Решение № 9827/17.07.2020 г. на ВАС по адм. д. № 1988/2020 г. и в Решение № 5724/12.05.2021 г. на ВАС по адм. д. № 2660/2021 г. Приложеният от органа подход е съобразен с изискването максималният размер на гарантираното вземане да се прилага към сбора на трудовите възнаграждения и обезщетенията при спазване на поредността на чл. 10, ал. 4 от Наредбата, според който при определяне на ограничения размер на ГВ по чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР се вземат първо трудовите възнаграждения и след това паричните обезщетения по КТ.

Несподелима е тезата в жалбата, че доколкото изискуемостта на обезщетенията по КТ е настъпила през м. февруари 2023 г. /предвид нормата на чл. 228, ал. 3 КТ/, то тези обезщетения не следва да се включват при прилагане на максималния месечен размер по чл.22, ал.2 от ЗГВРСНР за м.януари 2023 г., в който са начислени. Цитираната разпоредба на чл. 228, ал. 3 КТ не е приложима в производството за отпускане и определяне размера на гарантираното вземане по ЗГВРСНР.

Според разпоредбата на чл.3 от ЗГВРСНР, гарантираните вземания на работниците и служителите по този закон са начислените и неизплатени трудови възнаграждения, дължими по индивидуални и колективни трудови договори, както и парични обезщетения, дължими от работодателя по силата на нормативен акт.

В случая, Решение № 544/24.04.2023 г. на СГС по т.д. № 20231100900238 по описа за 2023 г., с което е открито производството по несъстоятелност на „Бранд Куодърджи България“ ЕАД е вписано в търговския регистър на 24.04.2023 г. В този смисъл, по силата на описания правен ред, релевантен е максималният месечен размер на ГВ, определен със ЗБДОО/ 2023 г. С чл. 15, ал. 2 от ЗБДОО за 2023 г. максималният размер на гарантираните вземания по чл. 22, ал. 2 от ЗГВРСНР за 2023 г. е определен на 1 950 лв. В тази връзка и по данни от работната справка за П. П. Д., размерът на гарантираното му вземане за Трудово възнаграждение е изчислен помесечно, както следва:

- за м. ноември 2022 г. - начислени и неизплатени 987,94 лв. / начислени за месеца - 2512,94, изплатени 1525,00 лв./;
- за м. декември 2022 г. - 1 950,00 лв. / начислени за месеца и неизплатени 2

512,94 лв.. ограничени на основание чл. 22, ал. 2 от ЗГВРСНР във вр. с чл. 15, ал. 2 от ЗБДОО/2023 г. /:

- за м. януари 2023 г. - 1 950,00 лв. / начислени и неизплатени 8 137,14 лв. вкл. трудово възнаграждение и обезщетения по чл. 220, ал. 1 и 224 от КТ, ограничени на основание чл. 22, ал. 2 от ЗГВРСНР във вр. с чл. 15, ал. 2 от ЗБДОО/2023 г. /.

Начислената през м. януари 2023 г. на жалбоподателя сума, но неизплатена включва трудово възнаграждение за месец януари в размер на 987.94 лв. и парични обезщетения по КТ: 5 025,88 лв. по чл. 220, ал. 1 от КТ и 598,32 лв. по чл. 224 от КТ, в общ размер - 6 612,14 лв. Начислените през м. януари 2023 г. обезщетения са част от общата начислена, но неизплатена сума за месеца, досежно която се прилага правилото на чл. 22, ал. 2 от ЗГВРСНР, определящо максимален месечен размер на ТВ - 1 950,00 лв.

От посоченото е видно, че с обжалваното разпореждане правилно е определен размерът на ТВ па жалбоподателката за периода от 01.11.2022 г. до 31.01.2023 г. - 4 887, 94 лв.:

987, 94 лв. + 1 950,00 лв. + 1 950,00 лв. = 4 887,94 лв.

Неоснователно жалбоподателя счита, че изискуемостта на обезщетенията по чл. 224 и чл. 220, ал. 1 от КТ е настъпила през м. февруари 2023 г. на основание чл. 228, ал. 3 от КТ, поради което тези обезщетения не следва да се включват при прилагане на максималния месечен размер по чл.22, ал.2 от ЗГВРСНР за м.01.2023 г.. в който са начислени. Разпоредбата на чл.228, ал.3 от КТ регламентира срок за изплащане на обезщетенията без лихва и цели да гарантира своевременното им изплащане от работодателя, но същата е неотносима към специалния ред за отпускане и определяне размера на гарантираното вземане, регламентиран в ЗГВРСНР.

По силата на чл. 27, ал. 2 от ЗГВРСНР едновременно с изплащането на ГВ съответното ТГ1 на НОИ превежда данъка върху доходите и запорите. Аналогичен е текстът и на чл. 15 от Наредбата. С други думи - за определяне на дължимия данък по Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ е необходимо да се определи месечната данъчна основа /чл. 42, ал. 3 от ЗДДФЛ/, което предполага горната сума да се намали с осигурителните вноски, които са за сметка на лицето, тъй като гарантираното вземане се явява заместващо плащане и правоимащото лице не следва да бъде поставено в по-благоприятно положение в сравнение с това, ако възнаграждението му беше изплатено от работодателя. Видно от работна справка, в случая данъчната основа е определена на 4 214.39 лв. /гарантирано вземане 4 887.94 лв., от които - 673,55 лв,- осиг. вноски за сметка на лицето/, от която след приспадане на дължимия данък от 421,44 лв., правилно е определена сумата за изплащане - 3 792,95 лв.

Налага се краен извод, че при постановяване на процесното разпореждане от страна на административния орган правилно е приложена методиката при изчисляването на дължимите се гарантирани вземания, определяйки максималният размер на гарантираното месечно вземане като сбор от трудови възнаграждения и обезщетения

при спазване на поредността, посочена в чл. 10, ал. 4 от Наредбата, в съответствие с разпоредбата на чл. 22, ал. 2 ЗГВРСНР.

Ето защо инициираното оспорване на Разпореждане № 4505-40-181/13.07.2023г. е неоснователно и следва да се отхвърли.

Предвид изход на спора следва да се уважи своевременно заявената от процесуалния представител на ответника претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лв. на основание чл. 143, ал. 4 АПК, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 60-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. П. Д., [ЕГН] от [населено място], срещу Разпореждане № 4505- 40-181/13.07.2023 г. на директора на фонд „Гарантирани вземания на работниците и служителите" към Националния осигурителен институт.

ОСЪЖДА П. П. Д., [ЕГН], с адрес:гр.С., [улица], ет.7, ап.7 да заплати на Националния осигурителен институт разноски за настоящата инстанция в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба чрез Административен съд – София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14- дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: